

la

L'INSTITUT AGRÍCOLA

Drecera

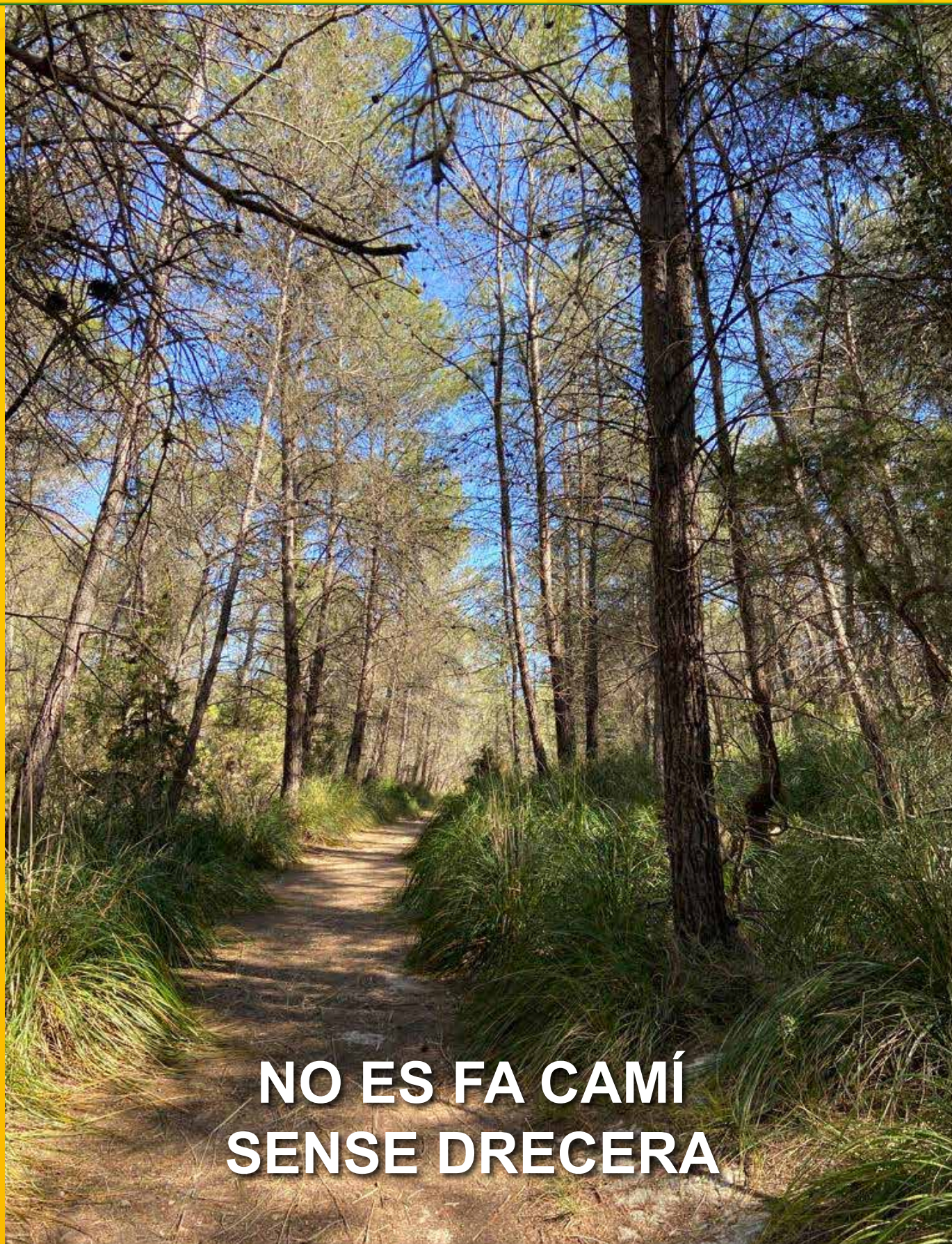
núm. 200

Juliol-Agost 2023

Revista de la Patronal Agrària de Catalunya fundada el 1851

5€

www.institutagricola.org

**NO ES FA CAMÍ
SENSE DRECERA**

L'INSTITUT AGRÍCOLA

*Associació d'Empresaris Agraris
Fundat l'any 1851*

Empresaris

4 GEOPOLÍTICA AGRÀRIA

La política climàtica hauria de respectar realitats científiques i econòmiques

8 RECURS DE PREMSA

*La revuelta de "la agenda verde" - Tom Burns
Expansión*

10 FORESTAL

Per una estratègia forestal més intel·ligent

12 EUROPA

Robert Shuman i la seva idea d'Europa

14 LA DRECERA 200

"No es fa camí sense drecera"

20 CRISI ALIMENTÀRIA

*La crisi alimentària por venir
Manuel Pimentel - The Objective*

22 INFORMACIÓ

Notícies breus

25 LLIBRES

*Cómo hacer que te pasen cosas buenas
Marian Rojas Estapé*

26 OPINIÓ

Per què ens pot (i ha de) preocupar el preu de l'oli d'oliva - Javier Santacruz

Foto portada: Esperanza Oviedo

De qui és Catalunya?

Dels urbans i els rurals; dels treballadors i els empresaris; dels expropiats i els propietaris; dels militants i els silenciosos; dels cremats i els incombustibles; dels nadius i els immigrants; dels arrendadors i els arrendataris; dels industrials i els artesans; de les dispersions i les associacions; dels dependents i els independents; dels abandonats i dels cobejats; del secà i del regadiu; dels dispersos i dels concentrats; dels extensius i dels intensius; dels servits i els servidors; dels representants i els representats; dels subvencionadors i els subvencionats; dels integradors i els integrats; dels productors i els elaboradors; dels compradors i els venedors; dels protectors i els protegits; de les denominacions i les indenominacions; de les societats anònimes i les cooperatives; dels globals i els locals; dels visitants i els visitats; dels hostes i els turistes, dels conversos i els diversos.

la Drecera

Director:

Josep Maria Majó

Redacció, Administració i Publicitat:

Plaça Sant Josep Oriol, 4 - Barcelona 08002

Tel. 93 301 16 36

Fax. 93 317 30 05

E-mail: info@institutagricola.org

www.ladrecera.com

Impressió:

OFFSET INFANTA

Suscripció anual:

30 euros

Dipòsit Legal:

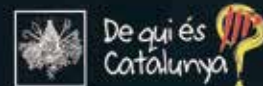
B - 23.784 - 1993

Associada a l':

LA DRECERA expressa la seva opinió mitjançant l'Editorial. Les informacions i opinions expressades en els articles signats són d'exclusiva responsabilitat dels seus autors.

Fa 20 anys, a la drecera 82 de setembre-octubre de 2003, vam publicar aquest escrit que ens ha semblat oportú reproduir-lo per a l'editorial d'aquesta edició.

Dels urbans i els rurals, dels treballadors i els empresaris, dels expropiats i els propietaris, dels militants i els silenciosos, dels cremats i els incombustibles, dels nadius i els immigrants, dels arrendadors i els arrendataris, dels industrials i els artesans, de les dispersions i les associacions, dels dependents i els independents, dels abandonats i dels cobejats, del secà i del reg, dels dispersos i dels concentrats, dels extensius i dels intensius, dels servits i els servidors, dels representants i els representats, dels subvencionadors i els subvencionats, dels integradors i els integrats, dels productors i els elaboradors, dels compradors i els venedors, dels protectors i els protegits, de les denominacions i les indenominacions, de les societats anònimes i les cooperatives, dels globals i els locals, dels visitants i els visitats, dels hostes i els turistes, dels conversos i els diversos.

La política climàtica hauria de respectar realitats científiques i econòmiques

Emergència climàtica o canvi de cicle del clima?

L'objectiu d'aquestes pàgines és informar d'altres punts de vista sobre la realitat envers el canvi climàtic que afecta la seguretat alimentària i la productivitat agrícola. No tenim altra pretensió que donar una visió racional i equilibrada, allunyada de posicions extremes. En aquesta edició de la Drecera farem un breu resum d'opinions d'alguns científics i experts.

EL SECTOR AGROALIMENTARI ES VEU SOTMÈS A UNA PRESSIÓ CADA VEGADA MÉS GRAN

La lluita envers el clima ha portat al desenvolupament del programa de polítiques que aglutina el Pacte Verd i el sector més perjudicat és l'agroalimentari. Però a l'hora d'emprendre mesures per mitigar certs efectes d'aquests canvis cal tenir en compte que el sector agroalimentari contribueix d'una manera decisiva a restaurar els ecosistemes, cosa que no poden fer altres sectors i menys una intervenció pública que sovint impedeixen l'exercici d'activitat econòmica. El problema és que el camp europeu no és el jardí particular de ningú, ni la UE pot creuar-se de braços davant l'increment del risc d'incendis, sequeres i inundacions mal gestionades a l'Europa mediterrània.

Potser estem anant massa lluny amb l'agenda verda, el canvi climàtic i la "satanització" del CO2. El planeta ha experimentat canvis de clima de forma continuada. Es té la seguretat que el clima del passat ha estat diferent del present i que en el futur hi haurà també un clima diferent a l'actual. Es hora de parar, pensar, dialogar y acordar. És innegable que estem patint efectes indesitjats i que la natura es rebel·la. Sabem que l'acció de l'home té efecte en l'empitjorament de les condicions

de vida al nostre planeta. Però també hi ha estudis que posen en dubte el grau d'alarmisme apocalíptic amb què ens bombardegen. Per això, la nostra posició s'ha d'enquadrar des de la responsabilitat.

És evident que hi ha un **canvi de cicle de clima**, però és correcte parlar de canvi climàtic? Les onades de calor es produeixen a l'estiu i és normal. Els pagesos ja han viscut la sequera. La sequera ja l'hem tingut anys enrera.

Tenim un problema de manca de claredat a les estadístiques per poder identificar si les temperatures màximes, mínimes, les precipitacions o els vents estan per sobre, per sota o en línia amb les sèries històriques. La qualitat de les dades és fonamental per poder jutjar amb precisió on som i cap on podem anar.

En les seves exposicions, la professora del IESE, **Nuria Chinchilla** (*Doctora en Economia*), explica que «per parlar sobre l'emergència climàtica, seria bo afegir una mica de serenitat i de perspectiva humana al repte». Chinchilla diu que «és tan cert que prevenir la contaminació és beneficiós, com que altres mesures *ecofriendly* estan plenes de contradiccions i, contra tot pronòstic, de vegades es poden tornar contra nosaltres».

Científics prestigiosos asseguruen que Europa exagera quan s'entossudeix en deixar més terra verda que no pas per conrear per tal de complir l'**objectiu de neutralitat climàtica d'aquí a 2050**. I ens estem quedant sense producció alimentària per la quantitat de normativa restrictiva.

No podem prescindir de terres de conreu perquè no podem confiar-nos d'aliments que vinguin de fora, escassos i cars. Mirem sinó què passa quan els canals internacionals es queden col·lapsats, com va passar amb el **Canal de Suez**, al març de 2021 o ara que la sequera ha obligat al **Canal de Panamà** a prendre mesures, restringint el trànsit que ha provocat que hi hagi hagut fins a 200 vaixells en espera per creuar la via. Aquest canal connecta 180 rutes marítimes que arriben a 1.920 ports a 170 països, (segons dades de l'administració del Canal).

EL PREMI NOBEL DE FÍSICA JOHN CLAUSER I ALTRES 1600 CIENTÍFICS ASSEGUREN QUE NO EXISTEIX UNA EMERGÈNCIA CLIMÀTICA

El **Dr. John Clauser**, premi Nobel de Física de 2022 ha diagnosticat que la situació actual no és una crisi climàtica i va criticar el Panell Intergovernamental sobre el Canvi Climàtic (IPCC) per difondre informació errònia. Va dir a la **Conferència Quantum de Corea** que “els processos clau s'exageren i malinterpreten aproximadament 200 vegades”. Va agregar que la narrativa de l'«emergència climàtica» és una «**corrupció perillosa de la ciència que amenaça l'economia mundial i el benestar de milers de milions de persones**».

Clauser va observar que la ciència climàtica equivocada s'ha “transformat en una **pseudociència peridística massiva**”. Aquesta pseudociència, continua, ha estat promoguda i estesa per agents de màrqueting empresarial, polítics, periodistes, agències governamentals i ambientalistes igualment equivocats. «En la meua opinió, no hi ha una veritable crisi climàtica», va dir. A parer de Clauser, els models climàtics subestimen en gran mesura l'efecte dels núvols que cobreixen la meitat de la Terra i proporcionen un control termostàtic poderós i dominant de les temperatures globals. **Clauser conclou:**

→ *Els factors naturals i antropogènics causen l'escalfament*

L'arxiu geològic revela que el clima de la Terra ha variat des que existeix el planeta, amb fases naturals fredes i càlides. La **Petita Edat de Gel** va acabar el 1850. Per tant, no sorprèn que ara estem experimentant un període d'escalfament.

→ *L'escalfament és molt més lent del previst*

El món s'ha escalfat significativament menys del previst per l'IPCC sobre la base de l'efecte antropogènic modelat. La bretxa entre el món real i el món modelat ens diu que estem lluny de comprendre el canvi climàtic.

→ *La política climàtica es basa en models inadequats*

Els models climàtics tenen moltes deficiències i no són remotament plausibles com a eines de política global. Exploten l'efecte dels gasos d'efecte hivernacle com el CO₂. A més, ignoren el fet que enriquir l'atmosfera amb CO₂ és beneficiós.

→ *El CO₂ és aliment vegetal, la base de tota la vida a la Terra*

El CO₂ no és un contaminant. És essencial per a tota la vida a la Terra. La fotosíntesi és una benedicció. Més CO₂ és beneficiós per a la natura, reverdint la Terra: el CO₂ addicional en l'aire ha promogut el creixement de la biomassa vegetal global. També és bo per a l'agricultura, augmentant els rendiments dels cultius a tot el món.

→ *L'escalfament global no ha incrementat els desastres naturals*

No hi ha evidència estadística que l'escalfament global estigui intensificant huracans, inundacions, sequeres i desastres naturals similars, o fent-los més freqüents. No obstant això, hi ha àmplia evidència que les mesures de mitigació de CO₂ són tan danyoses com costoses.

NO HI HA CONTRADICCIÓ ENTRE PRODUCTIVITAT AGROALIMENTÀRIA I MEDI AMBIENT

La UE no hauria de sacrificar la producció d'aliments en nom de la sostenibilitat: «Arriscar la productivitat agrícola europea per objectius agrícoles sostenibles pot causar tensions globals, ja que altres països no poden compensar la producció reduïda del bloc», diu **Jean-Pol Laborde**, expert de **FAO**. «El *Green Deal* de la Comissió Europea, inclosa l'estratègia *Farm to Fork*, busca establir el sistema alimentari de la UE com un estàndard de sostenibilitat global. Per al 2030, el pla té com a objectiu reduir a la meitat l'ús de pesticides, reduir l'ús de fertilitzants en un 20% i dedicar una quarta part de les terres agrícoles a l'agricultura orgànica. No obstant això, han sorgit preocupacions sobre els impactes potencials en la productivitat agrícola i el lideratge mundial i les relacions comercials de la UE. Crec que l'ecologització de l'agricultura europea és molt important. Es tracta de sustentabilitat, i no podem sacrificar la sustentabilitat», va dir. «**Però això tampoc significa que Europa pugui sacrificar la productivitat**», va continuar, i va agregar que el tema en joc és com els països de la UE poden obtenir guanys d'intensificació sostenible i productivitat alhora. «Com menys produeixi Europa, menys exportarà i més demandarà als mercats globals. Això pot augmentar la tensió», va advertir Laborde.

*Laborde va estar entre els coordinadors de l'informe **Estat de la seguretat alimentària i la nutrició al món (SOFI) de 2023**, publicat al juliol per la FAO i altres 4 organismes de l'ONU: l'Organització Mundial de la Salut (OMS), el Fons Internacional de Desenvolupament Agrícola (FIDA), el Programa Mundial d'Aliments (PMA) i el Fons de les Nacions Unides per a la Infància (UNICEF).*

Com descriu **Tom Burns** en el seu article *La revuelta de la "agenda verde"* publicat a *Expansión*, de 21 de juliol: «La Comissió Europea es proposa d'aquí al 2030 poblar els camps del continent amb linxs, llops i ossos, i omplir els seus prats de papallones, abelles i una multitud de bitxos. Tot sigui per la biodiversitat. Es podrà, o potser no es podrà, crear una xarxa continental d'àmplies reserves habitades per a bèsties carnívores i impulsar l'aparició de florents i alegres campanes alliberades de pesticides i de fertilitzants químics. **Però es desmotivarà el sector primari** que existeix des que l'home es va posar dempeus, es va assentar i va inventar eines per cultivar la terra i el mar».

UNA PART MOLT IMPORTANT DE L'AGRICULTURA ESTALVIA CO2

Segons **Eoin Drea**, investigador sènior al Centre d'Estudis Europeus Wilfried Martens (Bèlgica), explica que «des d'una perspectiva agrícola, l'Europa rural està sent desproporcionadament atacada pels responsables polítics com a presa fàcil. Així, mentre els fabricants d'automòbils (a Alemanya), la indústria nuclear (a França) i les grans companyies farmacèutiques (a Irlanda i altres països membres) tenen els seus patrocinadors estatals per diluir, o retardar, la legislació verda europea proposada, **els agricultors estan sent els més perjudicats** de les ambicions climàtiques de la UE. I l'agricultura ni tan sols és el major emissor de gasos d'efecte hivernacle a la UE. De fet, les emissions agrícoles totals equivalen a menys de dos terços de les derivades de la fabricació o la generació d'energia».

ZERO EMISSIONS NETES DE CO2 PROPOSADES PER AL 2050

La Declaració Mundial sobre el Clima (WCD) ha reunit una gran varietat de científics competents de tot el món. El considerable coneixement i experiència d'aquest grup és indispensable per assolir una visió equilibrada, desapassionada i competent del canvi climàtic.

Tornant a la Doctora en Economia, **Nuria Chillida** (IESE), explica que el científic i enginyer xilè **Douglas Pollock**, en el seu estudi «**La veritat sobre el canvi climàtic: El negoci de l'ONU**» fa una denúncia del que diu és la gran estafa global sobre el canvi climàtic i l'escalfament global. Algunes dades que aporta són:

- **Bo Kjellén**, cap negociador climàtic de Suècia de l'**IPPC** (Panell Intergovernamental sobre el Canvi Climàtic), va encunyar el 2008 el nom de «Canvi climàtic», en resposta al desgast que patia el d'«escalfament global». Amb aquesta etiqueta de #CambioClimático avui es vol «explicar» tot. Pollock afirma, amb dades, que tots els escalfaments globals ocorreguts en els últims 10.000 anys han estat molt més intensos, i diu, a més, la mà de l'home només ha afectat en un 5%. És rellevant que durant el gran escalfament global que va ocórrer a l'**Edat Mitjana**, època en què es van construir els castells i les grans catedrals, la humanitat va prosperar com mai. El fred mata 20 vegades més que la calor, com es reflecteix en aquest estudi publicat al prestigiós **The Lancet Journal**.
- El **CO2** va ser «satanitzat» per alguns polítics a cop de decret, declarant-lo gas altament contaminant i molt perjudicial per a l'ésser humà. Pollock recorda que el CO2 és el «Gas de la Vida», i que en l'actualitat estem en mínims històrics a la Terra. Si disminueix una mica més, començaran a morir plantes i arbres, seguits del regne animal. El CO2, en contra del que afirma l'ONU, no és el causant de l'escalfament global. Ho són les grans forces de la natura, principalment el sol. La influència humana és pràcticament nul·la.
- Pollock afageix contundent que el negoci del canvi climàtic -amb l'ONU al cap- és un negoci que mou, 1 bilió 300.000 milions a l'any.

«LA REVOLUCIÓN DEL CO2 – UNA FARSA PARA UN IMPUESTO»,

Juan Antonio de la Rica (físic i periodista), desmunta la hipòtesi que les emissions de diòxid de carboni (CO2) són les principals culpables del dany a l'atmosfera i al medi ambient, causant el suposat «escalfament global». Critica el Panell Intergovernamental del Canvi Climàtic. L'autor explica que l'anhídrid carbònic és un gas molt escàs –i valuós– a l'atmosfera: només el 0,038% d'aquesta és CO2, mentre que l'oxigen representa el 20,86%, gairebé 550 vegades més. Els éssers humans produïm quaranta mil milions de tones de CO2 cada any, però les plantes necessiten cinquanta mil milions a l'any. És a dir, retornem a l'atmosfera menys CO2 del qual les plantes necessiten per sobreviure. Si la nostra producció de CO2 s'ajustés a la política de «zero emissions», tots els boscos de la Terra desapareixerien per falta de CO2: els arbres i les plantes simplement no haurien de respirar. **«Cobrar un impost per comprar gasolina o gasoil, i un altre per produir CO2, és com cobrar un impost per comprar pa, i un altre per menjar-lo: un autèntic disbarat».**

Bruselas pretende parar el tiempo y retroceder desde la inmensa máquina cosechadora actual al arado utilizado en tiempos de Virgilio.

La revuelta de la 'agenda verde'

L'Agenda Verde de la Unión Europea desmotivará al sector primario

Tom Burns Marañón

De-risk, que quiere decir la eliminación del riesgo, comenzó a emplearse hace años en la extensa literatura sobre el blanqueo de dinero "negro" y en el no menos vasto volumen de normas que se aplicaron al sector financiero para controlarlo. Últimamente, se "desrisquea" todo.

La propagación del "desriqueo" es una consecuencia de la neurosis que, en tiempos inflacionarios, puede acumular una sociedad postpandemia al desayunar con imágenes de la guerra. Antes se medía la valía de la gente por su capacidad de afrontar serenamente el riesgo. Ahora no. Eso era de tontos carpetovetónicos.

El dinero siempre es miedoso y, con regularidad, las autoridades monetarias "desrisquean" alzando los tipos para esquivar una sistémica subida de precios. Y como ocurre con tantos neologismos que produce esa lingua franca que es el inglés, el vocablo pronto acabará en el diccionario de la Real Academia.

La OTAN emplea la voz para asegurar que los aliados están muy atentos a cualquier antojo que tenga Putin de utilizar armamento nuclear, de manera supuestamente reducida porque serían equipos "tácticos", en su desesperado intento de aplastar a Zelenski. La UE alerta que hay que de-risk, por vía de la diversificación, la dependencia económica que vincula a sus miembros con el mercado chino y la cadena de suministros que fiscaliza Beijing.

Nada de esto debiera sorprender. Se viven tiempos de altos riesgos, las incertidumbres no gustan nada en la cómoda sociedad occidental y por lo tanto hay que mitigarlas en lo posible. Los políticos, con sus ejércitos de asesores, están para eso.

El riesgo número uno para las nuevas generaciones, y, también, para muchos que pertenecen a las viejas, es el cambio climático y, nunca mejor dicho en estas fechas de la canícula, el calentamiento del planeta tierra. Por ello la estrategia de-risk para afrontar este peligro es la que Ursula von der Leyen ha denominado la Agenda Verde. Uno de los pilares del proyecto que ha diseñado la presidenta de la Comisión Europea lleva como título otro neologismo.

La palabra elegida para este pilar es "renaturalización" que es bastante horrorosa y poco motivadora para encabezar lo que es la noble causa de salvar la humanidad. En inglés la trayectoria de Von der Leyen se llama rewilding que, con la alusión a lo wild, lo salvaje, es bastante intrigante y más hermosa.

Pero, sea feo o bello el nombre de la iniciativa, se entiende muy bien lo que quiere decir. La Comisión Europea se propone de aquí a 2030 poblar los campos del continente con lince, lobos y osos, y llenar sus prados de mariposas, abejas y una multitud de bichitos. Todo sea por la biodiversidad. Y el resultado es que el burocrático deseo de de-risk y solucionar un problema, crea otro.

Se podrá, o quizás no se podrá, crear una red continental de amplias reservas habitadas para bestias carnívoras e impulsar la aparición de florecientes y alegres campiñas liberadas de pesticidas y de fertilizantes químicos. Pero se desmotivará al sector primario que existe desde que el hombre se puso de pie, se asentó e inventó herramientas para cultivar la tierra y el mar.

La UE nació con la magnífica y utópica idea de crear, por consenso, un solo pueblo entre las muchas tribus existentes, entre el Atlántico y los Urales, que se habían pasado toda la historia odiándose y chinchándose. Ahora el imperio con sede está en Bruselas, pretende lograr el más difícil todavía: nada menos que parar el tiempo y retroceder desde la inmensa máquina cosechadora actual a, sin exagerar demasiado, el arado que se utilizaba en tiempos de Virgilio.

El gran plan renaturalizador pasó su primera prueba legislativa la semana pasada tras reñidos debates y una muy ajustada votación en el Parlamento Europeo. Y los agricultores, ganaderos y pescadores, desde el

Báltico hasta el Mediterráneo, están que trinan. Estos detestan a los políticos urbanitas que ideológicamente promocionan la Agenda Verde más incluso que al lobo que diezma los rebaños y la orca que se zampa el atún.

En las elecciones europeas del año que viene los ecologistas, socialistas y demás progres que apoyan el proyecto renaturalizador deberán rendir cuentas ante los ya muy movilizados individuos que viven lejos de las urbes pero que, con sus sudores, llenan los mercados de las ciudades con sus productos. Es posible que caigan en la cuenta de que con su intrusiva renaturalización han creado un tsunami euroescéptico. Se han metido en donde nadie les llama. Han ignorado a quienes viven enteramente entregados a lo verde.

Ante el riesgo de poner en juego la credibilidad de las instituciones europeas, puede que la camarilla de la presidenta de la Comisión opte por el de-risking y, sin que sirva de precedente, que Bruselas decida aparcar sus ansias de controlar la vida de los demás. La utopía puede esperar.

Eruselas, pretende parar el tiempo y retroceder desde la inmensa máquina cosechadora actual al arado utilizado en tiempos de Virgilio.

La revuelta de la 'agenda verde'

ENSAYOS LIBERALES
Yann Burnes
Martorell

Dividid, que quiere decir la eliminación del riesgo, convendrá a cualquiera que haya en la extrema izquierda sobre el blanqueo de dinero "negro" y en el no menos vago volumen de normas que se aplicaron al sector financiero para controlarlo. Últimamente, se "desriskar" todo.

La propagación del "desrisking" es una consecuencia de la intención que, en tiempos indefinidos, puede acurrucar una sociedad postmoderna al disponer con imágenes de la guerra. Antes se usaba la vida de la gente por su capacidad de afrontar sucesos desde el riesgo. Ahora no. Eso era de tiempos premodernos.

El dinero siempre es inelástico y, sin regularidad, las autoridades monetarias "desriskar" alivian los tipos para regular una sustancial subida de precios. Y como ocurre con tantos movimientos que produce una ligera fluctuación en el precio, el resultado pronto acabará en el desmoronamiento de la Renta Académica.

La OFAN emplea la voz para asegurar que los aliados están muy atentos a cualquier intento que tenga Prun de utilizar argumentos sociales, de manera sorprendente reducida porque estos equipos "bancarios", en un desesperado intento de replicar a Zelig. La UE alerta que hay que decir, por vía de la diversificación, la dependencia económica que vincula a sus miembros con el mercado chino y la cadena de suministro que facilita Beijing.

Nada de esto debería sorprender. Se viene pensando hace tiempo, los burocratas de Bruselas no están en la ciudad social accidental y por lo tanto hay que mitigarla en lo posible. Los políticos, con sus ejércitos

Eruselas, pretende lograr el más difícil todavía: nada menos que parar el tiempo y retroceder desde la inmensa máquina cosechadora actual al arado que se utilizaba en tiempos de Virgilio.

El gran plan renaturalizador pasó su primera prueba legislativa la semana pasada tras reñidos debates y una muy ajustada votación en el Parlamento Europeo. Y los agricultores, ganaderos y pescadores, desde el Báltico hasta el Mediterráneo, están que trinan. Estos detestan a los políticos urbanitas que ideológicamente promocionan la Agenda Verde más incluso que al lobo que diezma los rebaños y la orca que se zampa el atún.

En las elecciones europeas del año que viene los ecologistas, socialistas y demás progres que apoyan el proyecto renaturalizador deberán rendir cuentas ante los ya muy movilizados individuos que viven lejos de las urbes pero que, con sus sudores, llenan los mercados de las ciudades con sus productos. Es posible que caigan en la cuenta de que con su intrusiva renaturalización han creado un tsunami euroescéptico. Se han metido en donde nadie les llama. Han ignorado a quienes viven enteramente entregados a lo verde.

Ante el riesgo de poner en juego la credibilidad de las instituciones europeas, puede que la camarilla de la presidenta de la Comisión opte por el de-risking y, sin que sirva de precedente, que Bruselas decida aparcar sus ansias de controlar la vida de los demás. La utopía puede esperar.

La Agenda Verde de la Unión Europea desmoronará al sector primario

El gran plan renaturalizador pasó la semana pasada su primera prueba legislativa

Per una estratègia forestal més intel·ligent

«Una explotació sostenible i racional de la biomassa forestal redueix considerablement el risc d'incendis »

Javier Santacruz
Economista i Analista financer
Cap del Servei d'Estudis de l'Institut Agrícola

Si el que es pretén és mitigar i adaptar l'entorn natural i la pròpia activitat econòmica a un escenari de temperatures més extremes, major volatilitat en el clima, menors volums de precipitació i reducció de la qualitat de l'aire, **estem anant justament en la direcció contrària**. Més enllà dels debats conceptuals sobre el canvi climàtic, una cosa sobre la qual governa una espècie de «lei pendular» atenent la facilitat per generar esllògans extrems, la política que es ve aplicant des de fa anys amb la principal riquesa natural que té Espanya (la superfície forestal) és un desastre sense pal·liatius.

Només en determinades ocasions i moments de l'any és quan aquest tema apareix en primera plana dels mitjans de comunicació. El 2023 ha tornat a ser Canàries (igual que el 2019) i, més concretament, l'illa de Tenerife la que està patint un incendi de grans dimensions, comparable al del 2019 a l'illa de Gran Canària. Com és habitual, la discussió al voltant de l'incendi es compon de tres elements coneguts (i comuns): la insuficiència o no dels mitjans d'extinció, la vulnerabilitat davant canvis en les condicions climatològiques i si l'incendi ha estat provocat o no.

No es tracta d'invertir més enllà de l'estrictament necessari en parcs de bombers i mitjans per extingir incendis. Tampoc en vigilància sobre una superfície gegantina, la qual cosa el converteix en un exercici sense cap sentit i racionalitat, atès que la probabilitat que qualsevol negligència humana, acció conscient o

inconscient o simplement algun element natural pugui desencadenar un incendi sempre existeix. Al contrari: la prioritat màxima ha de ser prevenir i acotar els incendis mitjançant una gestió adequada, controlant el creixement de les masses forestals, evitant l'envelliment dels boscos que s'acaben convertint en combustible pastura de les flames i trobant noves cadenes de valor amb el que avui multiplica el risc de virulència d'un incendi.

Es tracta, en el fons, d'articular una estratègia més intel·ligent que, a més, maximitza la fixació de CO₂ fent eficient l'única activitat (juntament amb el guaret i el canvi d'ús de terres) que és estalviadora neta de gasos contaminants. **Per poder canviar, cal trobar-li un sentit econòmic. I aquest es troba en la valorització dels productes i subproductes que s'obtenen del bosc**, a través d'un mercat potent i atractiu esdevingui l'aprofitament forestal en una activitat econòmica rendible i complementària a d'altres més properes en l'àmbit agrícola o ramader.

«Una explotació sostenible i racional de la biomassa forestal permet obtenir una font de riquesa estable i recurrent en el temps, a més de reduir considerablement el risc d'incendis que cada any de mitjana es porta gairebé 100.000 hectàrees»

Espanya és el tercer país d'Europa amb més volum de massa forestal darrere de Suècia i Finlàndia. No obstant això, Espanya és el vuitè en aprofitament de la fusta quedant-se cada any en el mont de l'ordre de 30 a 40 milions de m³/any de fusta i biomassa que fins ara serveix, en la seva major part, com a combustible per al foc i **que sota aquesta nova òptica poden tenir una utilitat rellevant.**

Tant per part de les administracions com per part dels propietaris privats, una gestió sostenible del bosc no ha de ser vista com un somriure de recursos econòmics que no puguin ser recuperables. En un país que té un important dèficit comercial per les importacions d'energia, precisament, la gestió forestal sostenible és una font important de biomassa convertible en energia gestionable, més neta, menys contaminant i reductora del rebuig dels recursos naturals. **Una explotació sostenible i racional de la biomassa forestal permet obtenir una font de riquesa estable i recurrent en el temps**, a més de reduir considerablement el risc d'incendis que cada any de mitjana es porta gairebé 100.000 hectàrees.

En aquest sentit, cal dividir entre dos tipus de gestió: d'una banda, un pla de gestió dels espais protegits comú a les diferents figures existents tant per les Directives Aus i Hàbitats com les creades sota figures normatives nacional i autonòmiques. Els plans de gestió obliguen els seus responsables a retre comptes tant en quantitat com en qualitat de biodiversitat, i s'ha d'acaronar un dels vicis existents en l'actualitat que és parlar i actuar en nom del medi ambient, **però sense oferir cap tipus de resultat tangible i auditable.**

I, d'altra banda, en el cas de les propietats privada i comunal, estendre una figura de gestió com és el pla tècnic de gestió i millora forestal que, un cop aprovat, ha de tenir garantia de poder ser executat (ha de ser com a drets de tala refrendats per l'Administració), **i com a tals s'han de poder comercialitzar a tercers de manera que el propietari es beneficiï de la venda amb seguretat jurídica dels drets de tala**, al mateix temps que les empreses gestores de biomassa i forestals aconseguen estabilitat en la càrrega de treball a mitjà termini (cosa que els permetria invertir en maquinària).

Article publicat a The Objectiv 21/08/2023

Robert Schuman i la seva idea d'Europa

Per Rafael Domingo Oslé
Catedràtic de Dret Romà de la Universitat de Navarra

Article publicat a **La Tercera de ABC** - 10 d'agost de 2023

La presidència d'Espanya de la Unió Europea constitueix una oportunitat immillorable per tornar la mirada cap a un dels seus pares fundadors, **Robert Schuman**, qui representa el més genuí esperit de reconciliació, integració i construcció europea. Home tenaç, de ment visionària i cor profundament cristià, Schuman va adquirir fama internacional per la declaració que va emetre el 9 de maig de 1950 a París, al famós Saló del Relotge del Quai d'Orsay, seu del Ministeri d'Afers Exteriors francès. En aquest ornamentat i ric aposent, només cinc anys després del final de la Segona Guerra Mundial, Robert Schuman va llançar la seva audaç proposta que França i Alemanya Occidental treballessin juntes en la producció de carbó i acer, «sota una alta autoritat comuna en una organització oberta als altres països d'Europa», fent, al seu torn, «qualsevol guerra entre França i Alemanya no només impensable sinó materialment impossible».

Aquesta alta autoritat comuna gaudiria de capacitat de decisió d'acord amb els estatuts, estaria protegida per una jurisdicció supranacional i constituïria l'inici d'una possible Europa supranacional.

La Declaració Schuman, com es va denominar, va marcar l'inici de la cooperació franco-alemanya posterior a la Segona Guerra Mundial i la reintegració d'Alemanya Occidental a Europa Occidental. Avui es considera el document fundacional d'un projecte d'integració europea basat en la pau, la solidaritat i la cooperació internacional. Schuman sempre va ser conscient de la rellevància de l'esdeveniment: «El 1950 –va escriure–, França va ser la precursora d'un nou ideal. Va ser revolucionària quant al seu disseny i abast, però pacífica en la forma en què el va dur a terme».

La Declaració Schuman guarda certs paral·lelismes amb la Declaració d'Independència dels Estats Units. Ambdues van donar origen al naixement d'importants projectes polítics i socials: els Estats Units d'Amèrica i la Unió Europea. Ambdues van ser elaborades per grans homes en circumstàncies històriques complexes. Ambdues es van inspirar en principis netament religiosos. Ambdues van apel·lar al sentit comú dels pobles: l'americana, per justificar la independència d'unes colònies injustament maltractades; l'europea, per fonamentar la unió d'un continent devastat per les guerres.

La visió europea de Schuman ha quedat reflectida en el seu breu assaig **"Pour l'Europe"**, que continua tenint un gran valor en els nostres dies per basar-se en principis perennes. El seu punt de partida és la constatació que la divisió d'Europa s'havia tornat anacrònica. Les fronteres europees obstaculitzaven l'intercanvi de béns, el desenvolupament d'idees i la mobilitat de les persones. Més que una barrera, pensava Schuman, les fronteres havien de servir de lloc de trobada, venerable i respectat, de cultures i ideals. Per a això, era imprescindible la unió, la cohesió, la cooperació i la coordinació entre les diverses nacions europees.

Clau per entendre el plantejament de Schuman sobre l'organització d'Europa és la idea de supranacionalitat. El supranacional, va explicar Schuman, s'allunya tant d'un individualisme internacional que considera intocable la sobirania nacional i no accepta més límit que l'acord entre sobirans, com d'un federalisme estatal que se subordina a un superestat dotat de la seva pròpia sobirania territorial. El supranacional exigeix unitat de propòsit i destí, solidaritat entre les nacions, no sotmetiment.

Segons Schuman, aquesta solidaritat es fonamenta en la convicció que el veritable interès de totes les nacions rau a reconèixer i acceptar la seva natural interdependència entre elles, una realitat incompatible amb qualsevol pretensió hegemònica. Per això, la solidaritat s'oposa a tot nacionalisme polític exclusivista, proteccionisme autàrquic o aïllacionisme cultural.

La veritable solidaritat política exigeix igualtat democràtica entre els seus actors. Per això, el projecte europeu de Schuman no era imperialista sinó democràtic en la seva essència. Implicava decisions preses per majoria, cooperació organitzada entre estats sobirans i un

mercat lliure, la qual cosa al seu torn significava competència, confiança i selecció automàtica. Finalment, el projecte europeu exigia el desenvolupament cultural d'una autèntica comunitat d'idees, valors i aspiracions, nodrida de l'amor i perdó cristians.

Els últims capítols de l'assaig de Schuman sobre Europa són més circumstancials, però també contenen importants aportacions, pròpies d'una persona que va viure molt per davant del seu temps. En primer lloc, Schuman va afirmar que, sense Alemanya, la construcció d'Europa seria impossible. Schuman es va oposar fermament a la divisió d'Alemanya a Occidental i Oriental. És més, va vaticinar una Alemanya unificada i plenament integrada en les institucions europees, com de fet va succeir anys després de la caiguda del mur de Berlín.

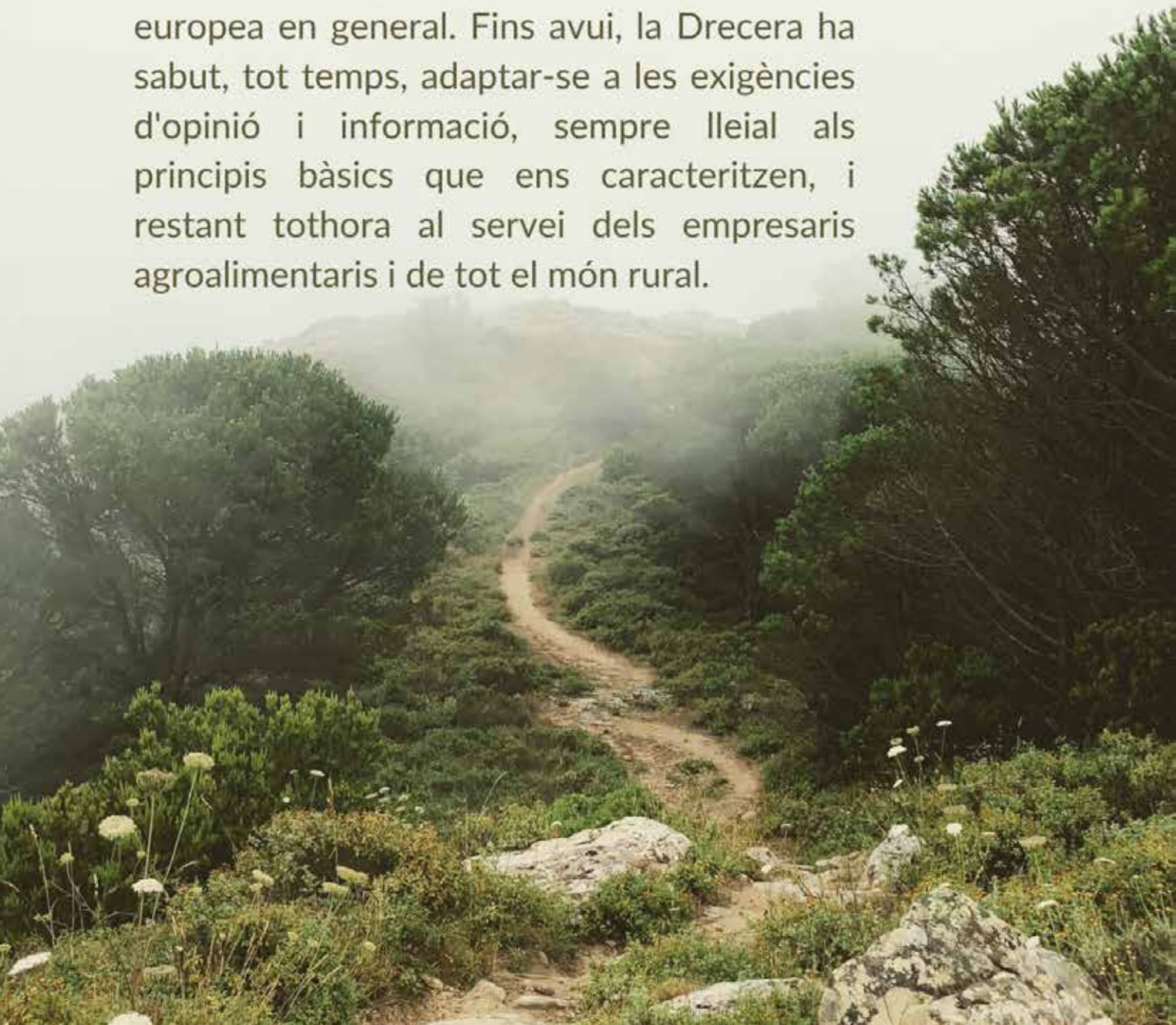
En segon lloc, Schuman va advertir que el Regne Unit només acceptaria unir-se a una Europa integrada quan es veiés obligat pels esdeveniments. Schuman considerava que el Regne Unit no s'identificava plenament amb el nou projecte europeu. Adduïa motius psicològics, culturals i polítics. Per a Schuman, era inconcebible que el govern britànic concedís a un organisme europeu més autoritat que a la mateixa Commonwealth. El vot del Brexit del 2016 i la posterior sortida de Regne Unit de la Unió Europea el 2020 van confirmar el pronòstic de Schuman.

En tercer lloc, Schuman creia que la integració econòmica no era sostenible a llarg termini sense una integració política. La integració política europea exigia una federació d'estats en el sentit més ampli i noble de la idea. Aquesta federació hauria d'evitar dos greus errors en què incorrerien la majoria dels estats: l'excessiva burocratització i la tecnocràcia: «la paràlisi administrativa –va dir Schuman– és el perill bàsic que amenaça qualsevol organització supranacional». Per desgràcia, la Unió Europea ha desoït la veu d'un dels seus més destacats fundadors en un punt tan rellevant com aquest, que obstaculitza cada dia més el desenvolupament del projecte europeu.

Amb tot, es pot dir amb satisfacció que la nostra Unió Europea ha superat àmpliament les aspiracions de Schuman i restants fundadors, de la mateixa manera que Estats Units ha depassat les expectatives dels seus visionaris 'founding fathers'. La història, mestra de vida, mai defrauda.

la Dreuera 200

La Dreuera assoleix el seu número 200. Aquesta capçalera de la Revista de l'Institut Agrícola va néixer l'1 de juliol de 1993. El seu nom ja indicava llavors una necessitat de canvi i d'agilitat empresarial en molts aspectes, tant per la nostra associació, com també per l'agricultura catalana, estatal i europea en general. Fins avui, la Dreuera ha sabut, tot temps, adaptar-se a les exigències d'opinió i informació, sempre lleial als principis bàsics que ens caracteritzen, i restant tothora al servei dels empresaris agroalimentaris i de tot el món rural.

«No es fa camí sense drecera»

La Drecera és la revista que edita l'Institut Agrícola. Es publica cada dos mesos. De tiratge important, arriba als associats, administracions, escoles agràries, cooperatives, partits polítics, europarlamentaris i a les institucions econòmiques de la societat civil. Enfoca els seus plantejaments bàsics al servei del sector i la societat en general. Cerca divulgar i aportar coneixement de temes actuals econòmics i socials en general que afecten i influeixen al sector econòmic agrari, agroalimentari i forestal.

EDITORIALS

L'Institut Agrícola es responsabilitza en el foment dels valors, la defensa de l'empresa i la propietat, doncs són la base i l'eix que vertebrava econòmicament i socialment el territori. I aquest és el sentit de les editorials de la Drecera.

Els valors són els pilars d'una organització. Serveixen de guia per a les decisions i conductes que es prenen dins de l'empresa. S'hi reflecteix la filosofia, identitat col·lectiva, individual i la seva cultura organitzacional. Els valors permeten així, l'avenç de la societat ja que es pot conèixer de forma pacífica i creativa. Aquesta situació té grans beneficis per l'increment de la producció i provisió dels serveis en un ambient d'innovació i progrés. Alguns títols:

- «Llibertat educativa»
- «Conservar la llibertat»
- «Elogi a les persones honrades»
- «Fidels als nostres orígens»
- «Apostar per l'optimisme»
- «La veritat ens farà lliures»
- «Regenerar i repensar la Societat»
- «La cura de l'ànima»
- «Models i líders»
- «Alegria i coratge»
- «Propietat i llibertat, la pedra angular de la societat civil»
- «La temprança»
- «La nostra patria és la persona»
- «Lideratge»
- «Autoestima»
- «A resultats nefastos cal valor i valors»
- ...

No hi ha progrés sense valors (2000)

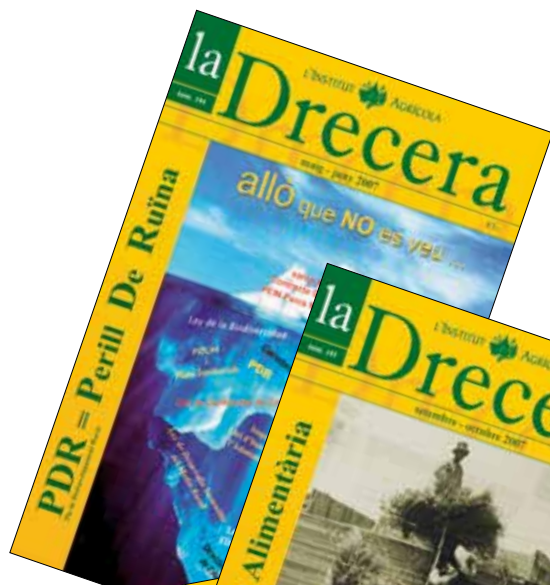
*(...) Fer sòlid un país o efectiva una empresa, té dos ingredients bàsics: les ganes de fer-ho i el risc implícit que això suposa. Dins l'exercici polític, empresarial i personal no pot perpetuar-se una radical desconfiança. Cal fiar-se d'un mateix i d'aquells que ens acompanyen. L'associacionisme civil ben entès ha de saber generar la confiança, la lleialtat personal suficient per construir conjuntament projectes sòlids, fins i tot per damunt de les prou necessàries voluntats polítiques i administratives.(...) Ens cal retrobar l'efectivitat constructiva dels valors, i no només la correcció de les lleis per poder fer un nou pas de progrés pel país.(...) ha de començar en estar bé personalment, familiarment i socialment. (...) Avui l'associacionisme civil té l'oportunitat i responsabilitat històrica de generar lleialtat als projectes que aquest generi. Avui l'exercici de l'associacionisme civil ha d'allunyar pors i desconfiances entre els ciutadans. **Ens cal treballar els valors humans per progressar en una societat de persones.***

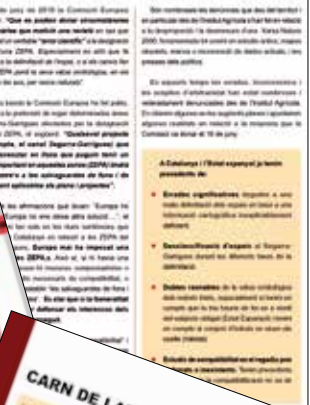
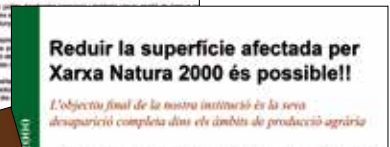
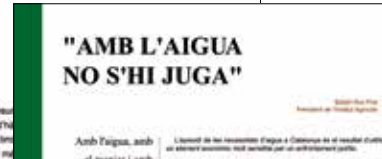
L'Institut Agrícola treballa sobre objectius, defensa quan cal i amb criteris sempre corporatius allò que consideri adequat i oportú pels seus associats i el sector agrorural. La Drecera, mitjançant criteris de divulgació i opinió, n'ha estat i n'és exemple paradigmàtic d'aquest fet.

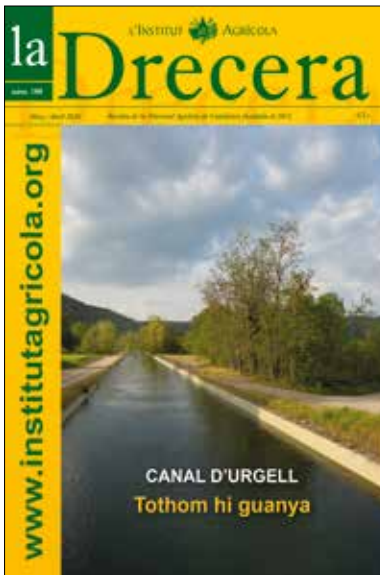
Avui, la nostra institució és l'emblema incontestable del món empresarial agroalimentari i forestal català.

Si repasseu, doncs, aquests darrers dos-cents números veureu com, dins unes situacions sovint gens fàcils, hem anat guanyant, any a any i a pòls, aquest prestigi i significació.

Abordar temes com la gestió de l'aigua, la propietat, la xarxa natura, la gestió forestal, la PAC, la geopolítica agrària, les polítiques medioambientals, Europa ... de manera integral, creativa i íntegra és un tema estratègic de cada país i d'Europa, clau per a la vida i el desenvolupament de la empresa agroalimentària i forestal.

Encoratja trobar avui persones que vetllen la seva empresa i patrimoni.

La Drecera vol seguir acompanyant-los i ajudar-los a trobar més fàcilment aquells camins que els ajudin a defensar-se, que els ajudin a assolir noves oportunitats per generar negoci, treball i riquesa al nostre sector.

El temps ens ha donat la raó, també un camí per l'èxit i l'excel·lència, a tots els que creiem en una agricultura dins el marc de la lliure empresa i mercat.

Dues-centes dreceres. Qui ho diria! La Drecera esdevé la memòria escrita d'un èxit associatiu que ha anat sempre més enllà de la pròpia associació.

Aquest ha estat el seu èxit: ser una associació amb objectius clars i alhora sempre amb els braços oberts! Anar amb els braços oberts sempre té el perill de que et crucifiquin. Però d'això es tracta, de ser valents en les pròpies conviccions i defensar-les.

La crisis alimentaria por venir

«La misma sociedad urbana que se queja de la carestía de los alimentos, continúa criticando las inversiones agrarias en regadíos, trasvases, invernaderos o granjas»

Por **MANUEL PIMENTEL** Publicado en THEOBJECTIVE 3/8/2023

Seguimos sin darle importancia a la comida. Curioso y grave. La sociedad europea en su conjunto, y la española de manera destacada, sigue sin preocuparse por su seguridad alimentaria. Y cuando decimos seguridad alimentaria no nos referimos tan sólo a cuestiones de calidad y salud, que también, sino que, sobre todo, lo hacemos en lo atinente a la cantidad, es decir a algo tan básico y primario como el que se disponga suficiente comida para todos. **Después de décadas de abundancia, de riquísima variedad y precios históricamente bajos, la población eliminó a la alimentación de su lista de preocupaciones.**

Creyó que los alimentos – sanos, variados, baratos – era algo que surgía por generación espontánea en los anaqueles de los supermercados, sin que aparentemente nadie se preocupara por ellos. **La figura del agricultor se devaluó socialmente ante una sociedad urbana que comenzó a considerarlos como simples parásitos, vividores de subvenciones, y enemigos de ese medio ambiente** que los urbanitas decían proteger. Al punto llegó el desprecio por el campo, que, durante un tiempo, se le quitó incluso el título de Agricultura al ministerio correspondiente, afortunadamente hoy repuesto, al menos.

Si a esta profunda y poderosa tendencia sociológica le unimos las novedosas dinámicas desglobalizadoras y las de riesgos geopolíticos y de seguridad, el resultado de la ecuación está servido. **Habrà menos alimentos y mucho más caros.** Quién tenga ojos, que vea y el que avisa no es traidor. ¿Servirán de algo advertencias y avisos? Pues visto lo visto, no. Hasta que no veamos las orejas al lobo, continuaremos dando suicidamente la espalda a un campo que agoniza ante nuestras narices a una velocidad de vértigo.

«Los precios suben por cuestiones de oferta y demanda y por desajustes en los mercados»

Ha bastado que los precios agrarios suban algo – todavía poco para lo por venir – para que elevemos nuestros gritos contra distribuidoras y agricultores, acusándoles de avaricia y desfachatez, jaleados incluso por la demagogia de más de un ministro. Ignorantes. Los precios suben por cuestiones de oferta y demanda y por desajustes en los mercados. **Cuando estos funcionaron global y eficazmente, los precios tocaron mínimos históricos.** Pero eso, desgraciadamente, ya forma parte de la historia. Los desajustes entre oferta y demanda han llegado para quedarse. ¿Cómo piensan que se consiguió mantener los precios agrarios históricamente bajos durante dos décadas?

Más allá de cuestiones climáticas – en este dilatado periodo y a escala global ha habido buenos y malos años – **han sido las dinámicas de la globalización las que permitieron que la humanidad pudiera alimentarse con la mayor abundancia y variedad de lo que hubiera disfrutado en su largo periplo evolutivo.** ¿Y por qué? Pues por varios motivos, íntimamente interrelacionados entre sí. Primero, por la especialización y las economías de escala. Cada zona geográfica se especializó en sus producciones agrícolas más competitivas, abaratando sensiblemente sus costos. Si a esto unimos un transporte muy eficiente e integrado, ninguna traba aduanera y gran seguridad en la navegación, ya tenemos el resultado: alimentación barata y abundante en cualquier parte del mundo y en cualquier época del año. Si a estas eficiencias globalizadoras unimos la optimización de las cadenas de distribución internas, fruto de concentraciones en grandes operadores con un fuerte poder de compra y un sistema logístico y comercial muy optimizado, los precios más económicos estaban servidos para una sociedad que los normalizó sin ser conscientes de su anomalía histórica.

Quién quiera conocer lo por venir, debe leer el libro *El fin del mundo es solo el comienzo* (Almuzara) escrito por el influyente especialista en geoestrategia, Peter Zeihan. En su obra mantiene una provocadora e inquietante tesis. Los buenos tiempos han pasado y nunca volveremos a vivir como lo hemos hecho estas últimas décadas, a pesar de sus crisis e incertidumbres. **La globalización – por decisión norteamericana – ha terminado tal y como la conocimos. Eso significará encarecimiento generalizado de productos y alimentos,** debido al neoproteccionismo aduanero y, sobre todo, por romperse las cadenas globales optimizadas, especializadas y de escala suficiente.

Pero, ¿por qué EEUU ha decidido finalizar con la globalización tal y como hasta ahora la conocimos y que ellos mismos crearon? Pues por dos razones fundamentales, **la primera, porque con estas reglas de juego, China ganaba. Y, la segunda, por agotamiento político interno.** Los americanos parecen haber perdido el vigor y la convicción suficiente y necesaria para mantenerse como los sheriffs del planeta, estando crecientemente tentados de replegarse y dejar que cada uno se las arregle como pueda. Y esto, no lo dude, significará más conflictos y menos seguridad en los mares, lo que acarreará, a buen seguro, mayor coste

de los fletes y falta de garantía de suministro. Por eso, Zeihan, entre otros pronósticos, anticipa fuerte subida de los precios agrarios y escasez en los países con menos capacidad productora, sobre todo los africanos y del sudeste asiático donde el desaparecido fantasma de las hambrunas podría volver con su ancestral zarpazo de desolación, enfermedad y muerte.

«Mientras el riesgo de carestía alimentaria asoma por el horizonte, seguimos limitando y castigando a la producción agraria»

Se anticipan, con alta probabilidad, crisis alimentarias, sin que el paraguas de la globalización pueda ya paliarlos ni arreglarlos. Y mientras el riesgo de carestía alimentaria asoma por el horizonte, nosotros seguimos a lo nuestro, limitando y castigando a la producción agraria. **Y, como muestra, la nueva PAC, un enorme artefacto burocrático empeñado en políticas anti-productivistas.** Pues así nos irá, acuérdesese bien de estas palabras.

Ya hemos escrito en varios artículos que el campo se vengaría al modo bíblico – con escasez y subidas de precio – de la sociedad urbana que lo despreciaba y castigaba. No nos equivocábamos. Los precios agrarios ya han comenzado a subir y continuarán haciéndolo estos próximos años. Paradójicamente, la misma sociedad urbana que se queja de la carestía de la alimentación, continúa criticando las inversiones agrarias en regadíos, trasvases, invernaderos o granjas. Queremos alimentos variados, saludables y baratos, pero no que nuestros agricultores los produzcan. Y, claro, así no hay manera. Por eso, preparémonos para lo peor. Sólo despertaremos el día que los estantes de los supermercados aparezcan vacíos. O el día que tomar una ensalada de tomate sea tan solo un privilegio de ricos. El hambre es mala, muy mala. Y solo hay una manera de combatirla. Con alimentos producidos por agricultores, ganaderos y pescadores, que no son el problema, sino parte indispensable de la solución.

Precisamos de una estrategia alimentaria, al igual que existe, por ejemplo, una estrategia energética, española y europea. Sorprendentemente, ni está ni se le espera. Nosotros insistiremos con la esperanza que no sea la venganza del campo la que despierte dolorosamente a una sociedad que aún desea alimentos sin agricultores. Y, eso, amigos, no funciona. Y si no, al tiempo, que arrieritos somos...

BREUS

L'AGRICULTURA DE LA ÍNDIA ESTÀ FLORINT The Economist juliol 23

L'agricultura índia ha començat una evolució subtil, en termes de polítiques, tecnologia i finances, que està ajudant a sortejar les moltes restriccions oficials. Això és evident en les dades econòmiques. Les xifres més recents mostren que l'agricultura aporta una quarta part més. Les exportacions agrícoles, l'any fiscal que va finalitzar al març van augmentar un 9 % respecte als 12 mesos anteriors, assolint els 26.000 milions de dòlars i representant el 7 % del comerç exterior de l'Índia. Durant l'ensurt alimentari mundial que va seguir a la invasió russa d'Ucraïna l'any passat, Índia es va convertir en un exportador fonamental d'arròs i blat (és el segon major productor mundial de tots dos), així com d'altres cereals.

HDFC Bank, la institució financera privada més important de l'Índia, va augmentar els préstecs agrícoles de \$1200 milions el 2015 a \$7500 milions l'any passat. I el segueixen altres bancs del sector privat. Aquest auge dels préstecs està ajudant a reduir dràsticament els costos per als agricultors. La tecnologia i les forces del mercat s'estan filtrant en els processos de producció més amplis. McKinsey, una consultora, calcula que hi ha almenys 1.000 empreses índies d'"agrotech", que han recaptat uns 1.600 milions de dòlars.

ALEMANYA PRETÉN MODIFICAR EL PLA DE LA PAC A MESURA QUE FRACASSEN LES MESURES DELS ECORÈGIMS

Euroactiv - juliol 23

Atès que aquests escorègims a Alemanya **han estat adoptats per molts menys agricultors de l'esperat**, els estats federals del país, en consulta amb el govern federal, van acordar el passat 25 de juliol una posició conjunta sobre com s'hauria de modificar aquest catàleg per al 2024 per fer més atractiva la participació en els règims.

"L'ús de les noves regulacions per part del sector agrícola clarament no ha complert amb les expectatives", va emfatitzar en un comunicat el ministre d'Agricultura de Schleswig-Holstein, Werner Schwarz (CDU), qui actualment presideix la Conferència de Ministres d'Agricultura. Hi ha d'haver "augment de primes i simplificacions en les condicions d'elegibilitat", va agregar Schwarz.

BREUS

L'USDA ESTÀ INVERTINT CENTS DE MILIONS DE DÒLARS EN INSTITUCIONS D'EDUCACIÓ SUPERIOR PER FOMENTAR LA PRÒXIMA GENERACIÓ DE PROFESSIONALS DE L'AGRICULTURA

The World Street Journal agost 23

A mesura que la quantitat d'explotacions a tot el país continua disminuint constantment, l'administració Biden i l'USDA estan realitzant esforços per enllestir la pròxima generació de treballadors agrícoles estatunidencs a ingressar al camp. Al juny, el Departament d'Agricultura d'EUA va anunciar el llançament de NextGen. El programa està invertint 262,6 milions en institucions d'educació superior per ajudar a fomentar la pròxima generació de professionals agrícoles als EUA i augmentar la diversitat en el camp. La llista inclou universitats en llocs com Alaska, Califòrnia, Hawái, Tennessee i Texas.

L'AGRICULTURA ÉS EL SECTOR AMB MÉS EXPOSICIÓ AL RISC DE SEQUERA A LA UE, D'ACORD AMB LA PROVA D'ESTRÈS CLIMÀTIC MACROECONÒMIC (MCST) DE SCOPE

Euroactiv agost 23

El camp espanyol pot perdre 375.000 milions d'aquí al 2050 per la sequera, segons Scope. Les sequeres costarien al sector agrícola espanyol aquest muntant en l'escenari projectat en un estudi difós per Scope, que assenyala que la **Unió Europea pot perdre el 9,8 % dels seus ingressos agrícoles, l'equivalent a 1,8 bilions d'euros**, com a conseqüència de la sequera durant el període 2020-2050.

L'agència assenyala que, en general, la sequera podria costar a l'economia espanyola 4,6 bilions d'euros durant els anys compresos entre 2020 i 2050, la qual cosa representa el 5,8 % del seu PIB per càpita durant el mateix període. D'aquesta manera, **Espanya seria hipotèticament el segon país de la UE més exposat a la pèrdua d'ingressos com a conseqüència de la falta de pluja i les onades de calor**, per darrere d'Itàlia, que perdria 10 bilions en el mateix període, el 8,3 % acumulat del PIB per persona. **El 70 % de les pèrdues de la UE relacionades amb la sequera, segons aquesta prova, es produirien en les cinc majors economies del bloc comunitari (Alemanya, França, Espanya, Països Baixos i Itàlia).**

BREUS

MERCOSUR: EL GOVERN BRASILER TITLLA D'«EXAGERADES» LES EXIGÈNCIES AMBIENTALS DE LA UE

Euroactiv - juliol 23

El ministre d'Agricultura del Brasil, Carlos Fávaro, va afirmar que les exigències ambientals de la Unió Europea per a l'acord comercial amb el Mercosur són una «exageració» i va apostar per l'obertura d'altres mercats si el bloc persisteix en les seves demandes. Fávaro, exsenador i productor agrícola, va assegurar que Brasil està «obert a la negociació», però va rebutjar l'intent de la UE d'introduir en el tractat que està sent discutit la possibilitat de sancionar productes que provinquin d'àrees desforestades.

El ministre va destacar que Brasil ja té un codi forestal «altament restrictiu» que obliga els agricultors de l'Amazònia a deixar intocada el 80 % de la vegetació als seus terrenys. Fávaro va dir que Brasil «va donar gratis» el codi forestal «en detriment» dels agricultors brasilers de la regió i a favor del «benestar d'aquells que són a Europa». «L'acord no té ni una paraula sobre inclusió social, només té obligacions ambientals», va criticar. Malgrat les diferències, tant els Governos del Mercosur (Argentina, Brasil, Paraguai i Uruguai) com la Comissió Europea han dit confiar a signar l'acord comercial abans d'acabar l'any.

EL PACTE VERD EUROPEU POT PORTAR CONSEQÜÈNCIES NEGATIVES A PRODUCTORS I CONSUMIDORS

Financial Times agost 23

Un estudi del Departament d'Agricultura dels Estats Units (USDA) anticipa els impactes que l'adopció de les estratègies europees de la Granja a la Taula i Biodiversitat, emmarcades en el Pacte Verd, tindria sobre l'agricultura europea en diversos escenaris en l'horitzó 2030.

En el primer d'ells, el més probable és que només la UE posaria en marxa les estratègies verdes. En aquest cas, es produiria una caiguda del 12% de la producció agrària, un augment del 2% de les importacions, un descens del 20% en les exportacions i una retallada del 16% en els ingressos bruts agraris. A més, com a conseqüència de l'anterior, el preu dels aliments experimentaria un notable augment per als consumidors, amb una major inseguretats alimentària, i el PIB de la UE cauria en gairebé 60.000 milions d'euros.

Lectures recomanades

Cómo hacer que te pasen cosas buenas

MARIAN ROJAS ESTAPÉ

¿Donaries la mateixa importància a les teves emocions i pensaments si suposes que tenen un impacte directe en el teu organisme, en la teva percepció de la realitat i fins i tot en els teus propis gens? Entenem realment la connexió ment-cos? Ets conscient que la teva manera de gestionar els conflictes et pot predisposar a patir ansietat o depressió, les malalties més freqüents del segle XXI?

Per a la Dra. Marian Rojas Estapé la felicitat consisteix a viure instal·lat de forma sana en el present, havent superat les ferides del passat i mirant amb il·lusió al futur. Molts dels trastorns que patim provenen de la incapacitat per gestionar de forma sana el nostre agitat i hiperestimulat present. La felicitat no és el que ens passa, sinó com interpretem el que ens passa. La manera com gestionem les nostres emocions determina la nostra vida i la nostra capacitat per ser felices.

Durant la lectura d'aquestes pàgines el lector entendre la importància d'aprendre a enfocar la seva atenció, així com pautes per combatre les pors i l'angoixa.

Marian Rojas és psiquiatre i escriptora. Quan va començar a donar conferències en empreses, fa deu anys, li demanaven que no digués que era psiquiatre. Avui és la més cotitzada i mediàtica.

En una entrevista publicada a Expansión el passat juliol, la doctora explica que el 80% de les malalties que arriben a atenció primària és per temes emocionals, segons Harvard. *“La ment influeix moltíssim en el nostre sistema immune: si vius en un estrès continu generant cortisol es produirà una inflamació i pot activar la malaltia. La depressió i l'ansietat afecten la presa de decisions. Una empresa que viu sota l'estrès és un negoci que no funciona bé”.*

Els seus llibres van ser els més venuts del 2022 i al seu pòdcast de Spotify està al top dels més escoltats. Del seu llibre **Encuentra tu persona vitamina** també n'hem fet ressò en aquestes pàgines.

Per què ens pot (i ha de) preocupar el preu de l'oli d'oliva

«Les poc més de 500.000 tones que figuren en els inventaris de les almàsseres són el resultat d'una campanya desastrosa en termes de producció»

En els últims dies s'ha publicat un volum considerable de notícies relatives a la pujada del preu de l'oli d'oliva, incidint totes en dos elements de capital importància. D'una banda, les poquíssimes operacions de compravenda que es creuen agafen preus entre 7 i 8 euros per quilo de Verge Extra en funció de la CC.AA on es materialitzin, la qual cosa suposa una pujada en origen del 98,8% respecte a la campanya passada. D'altra banda, la caiguda acumulada del consum domèstic és d'un 41,6% al juny de 2023 respecte al mateix mes de 2022, i un 37,3% per sota de la mitjana de la dada del mes de les quatre campanyes anteriors (totes aquestes dades ofertes pel Sistema d'Informació de Mercats Oleícoles del Ministeri d'Agricultura).

Però si hi ha una dada que ens ha de preocupar (i molt) és el baixíssim volum d'oli d'oliva en exis-

tències. Malgrat la frenada en sec de les exportacions (-32,1% al juny respecte a la mitjana de les últimes quatre campanyes), la contribució discreta de les importacions fonamentalment de Portugal (han registrat la primera caiguda acumulada al juny, un 2,9% també enfront de la mitjana de quatre campanyes) i la caiguda del consum descrita a dalt, les existències en almàsseres estan un 50,8% per sota de la mitjana de les últimes quatre campanyes.

Les poc més de 500.000 tones que figuren en els inventaris de les almàsseres són el resultat d'una campanya 2022-2023 desastrosa en termes de producció, la qual a penes va aconseguir les 663.000 tones enfront d'una mitjana de les últimes quatre campanyes d'1.450.500 tones. Fins i tot va ser molt pitjor que la pitjor campanya dels últims quatre anys, la del

2019-2020, quedant-se un 41,1% per sota. Tanmateix, la campanya espanyola no va ser gaire diferent a la dels altres grans productors de la zona mediterrània. El segon major productor, Itàlia, va baixar un 37%, mentre que Tunísia va caure un 43%, el Marroc un 8% i Portugal ha registrat un petit descens anual.

Estem en una situació extraordinàriament complexa. Els dos principals països productors (**Espanya i Itàlia**) estan gestionant una estretor molt semblant, **reduint dràsticament el seu comerç exterior i posant com a prioritat el proveïment del seu mercat intern**. Fins i tot amb l'ajuda de mercats que han tingut una collita superior a la de l'any anterior com Grècia (situar-se molt per sobre de la seva collita més alta de la història de 262.000 tones el 2006-2007) i Turquia (va pujar a 380.000 tones davant les 246.400 tones de mitjana de les últimes quatre campanyes), no ha estat suficient ni de lluny per destensar tant els preus com els inventaris.

«Fins a l'inici de la campanya general el mes de novembre, Espanya entra en una situació crítica quant a disponibilitat d'oli d'oliva.

Ara per ara, **l'única solució és esperar una major collita per a la propera campanya 2023-2024**. Les primeres estimacions de la collita europea són positives. El Departament d'Agricultura dels Estats Units (USDA) va publicar fa unes setmanes una primera estimació global de la producció d'oli d'oliva, en la qual estima que la producció Europea s'eleva en mig milió de tones, passant d'1,5 milions en la campanya 2022-2023 a 2 milions en la pròxima campanya 2023-2024, recuperant el nivell mitjà de les últimes quatre. Alhora, preveu pitjor collita al nord d'Àfrica (sobretot, el Marroc) i a Turquia, els nostres competidors més immediats.

El USDA no ofereix dades individualitzades per països. Per veure les estimacions individualitzades cal acudir a altres fonts. Un rastreig senzill mostra que la producció a Espanya a penes ascendiria en 74.000 tones fins a les 737.000 tones (estimació de Cooperatives Agroalimentàries), mentre que Itàlia augmentaria en

115.000 tones fins a 350.000 tones i Portugal a penes 10.000 tones més (fins a 135.000 tones). Per si fos poc, el tercer gran productor europeu, Grècia, baixarà gairebé a la meitat (180.000 tones) després que les seves oliveres s'hagin vist greument afectats per la plaga de la mosca de l'olivera i la sequera. Atès que aquest país és dels primers que comencen a recollir oliva, això no tindrà un efecte neutral sobre els preus internacionals, **afegint més pressió si cap al mercat europeu i, també, a l'espanyol**.

En resum, fins a l'inici de la campanya general el mes de novembre, **Espanya entra en una situació crítica quant a disponibilitat d'oli d'oliva** (els inventaris podrien quedar-se fins i tot per sota de les 250.000 tones un mes abans de l'inici de la campanya) i, per tant, amb tensions de preus en el mercat intern. Pel moment, des del punt de vista del consumidor final, l'escalada de preus no ha estat encara més gran gràcies a les previsions dels envasadors (les existències en la indústria envasadora només han descendit un 9,1% entre 2023 i 2022, mentre que se situen igual que la mitjana de les últimes quatre campanyes).

Si es repeteix el patró estacional de tots els anys, caldrà esperar a desembre 2023 – gener 2024 per trobar un respir en termes de preus tant per l'entrada d'oli de la campanya nacional com també les importacions dels països més propers, especialment Portugal, Itàlia i Tunísia. Si es produeix aquest increment de les importacions, **hauria de posar en alerta els productors nacionals, especialment els que menys poder de mercat tenen**. Qualsevol expectativa mitjanament optimista de producció al Mediterrani i l'entrada de volums forans només collits pot provocar una baixada de preus en origen fins als mesos de març-abril (acumulació de fabricants i envasadors, entre d'altres). Per al petit i mitjà productor, intentar assegurar avui un contracte de futurs amb preus lleugerament per sota dels actuals per a entrega durant la campanya 2023-2024 no sembla (amb les dades d'avui i la perspectiva de curt termini) una mala idea.

Per **JAVIER SANTACRUZ**,
Economista i Analista financer
Cap del Servei d'Estudis de l'Institut Agrícola

Publicat a THE OBJECTIVE, el 7 d'agost de 2023

Davant la calor, fem prevenció

Consells per a l'empresària i l'empresari i per a treballadores i treballadors

L'**empresa** planificarà la prevenció adequada i proporcionarà el material necessari per tal d'evitar la sobreexposició a les altes temperatures de l'estiu

Horaris adaptats

Organització de torns i tasques

Pauses freqüents a zones de descans fresques i a l'ombra

Aigua per evitar la deshidratació

Crema de protecció solar i ulleres amb protecció UV

Roba transpirable i protecció al cap

Les **treballadores** i els **treballadors** faran servir i respectaran el material proporcionat per l'empresa, així com les mesures organitzatives adoptades

Consulteu els avisos de calor del servei meteorològic i adopteu les mesures organitzatives i preventives adequades

Avís de calor intensa

Avís de calor molt intensa

1

2

3

4

5

6

Cal adoptar mesures preventives

Cal adaptar les condicions de treball, incloses la reducció o modificació de les hores de la jornada prevista, d'acord amb la disposició addicional única del Rd 486/1997 (Modificat pel Rdl 4/2023 d'11 de maig)

www.icssl.gencat.cat | @alafeinacaprisc

a la feina cap risc

Generalitat de Catalunya

Pel progrés social, sempre endavant